

ganste rigtig har sagt, at det var det samme Net, som baade han og Thornø havde benyttet. Det er mig desuden bekendt — tilføjer jeg —, at de vare i en Slags Kompagni sammen. Det er imidlertid ikke muligt Andet, end at Forhørsdommeren maa have misforstaaet Carlsen, thi at det ikke var det samme Net, kan man meget let se, naar man sætter Opmærksomheden paa Nættens Dimensioner. Som jeg havde den Være at nævne for, var Længden af det ene Net — det, Carlsen benyttede — ifølge Dommen 27 Alen og Længden af Thornøes 19 Alen. Det kan altsaa ikke have været det samme Net, thi selv om man ikke maaler meget akkurat, kan man dog ikke maale saameget feil paa det samme Net. Jeg skal endnu kun til Slutning nævne en Dom til, — det bliver altsaa Sagen Nr. 6 — der findes refereret i Høiesteretstidenden for 1879 Pag. 22. Denne Sag var anlagt mod Lødbkarl Jonassen og Fisser Jens Nielsen, begge af Vandholm. De vare ved Musse Herreds Politiretsdom af 23de Juli 1878 dømte den ene til en Bøde af 80 Kr., den anden en Bøde af 50 Kr.; ved Overretsdom af 22de Oktober 1878 idømtes begge en Bøde af 50 Kr. og ved Høiesteretsdom af 12te Marts 1879 idømtes de — ligeledes begge — en Bøde af 50 Kr. Vaadernes Dimensioner ere ikke nærmere opgivne i Dommen, men det ses øvrigt af Dommens Dmtale af Vaaddene, at de ere af samme Slags, som alle de andre. Naar man nu i Korthed kaster et Blik paa disse Domme, vil man jo se, at under Sagen Nr. 1 er givet Frisindelse gennem alle tre Instanser; dernæst under Sagen Nr. 2 have vi en Overretsdom, som domfælder efter Analogien af Lov 9de Marts 1872; saa kommer en Sag, hvor der falder en Frisindelse for Høiesteret, saa igjen en Sag, hvor der falder en Domfældelse for Høiesteret. Under Sagen Nr. 5 have vi for Overretten under tilsyneladende ganske lignende Omstændigheder baade en Frisindelse og en Domfældelse, som endte med en Domfældelse for Høiesteret, og under Nr. 6 falder der endelig atter en Domfældelse. Jeg har gjenemgaaet alle de Sager om Drivvaad, som findes i de Domsamlinger, der ere forsynede med Registre, altsaa indtil Udgangen af Året 1880. Jeg tror, at det maadragmes, at efter disse forskjellige Domme er det ganske umuligt for Fisserne at finde ud af eller have nogen bestemt Mening om, hvad de skulle rette sig efter, hvorvidt Domstolene anse Drivvaad for forbudt ved Lov af 9de Marts 1872, eller anse dem for tilladte efter denne Lov. Man har Domme baade for og imod, saa det er ikke godt at finde Rede deri. Fisserikonfuldten udtaler sig paa et Tidspunkt, da allerede flere af disse Domme vare faldne, i Kommissionsbetænkningen, og hvad han der siger, finder ogsaa fuldstændig Anvendelse med Hensyn til de Domme, som ere faldne, efterat han har frevet sine Be-

mærkninger. Han siger der, at Domstolene ere komne til forskjellige Resultater, ikke alene Underdomstolene, men endog Overretten i Kjøbenhavn, og at selv Høiesteret ikke har kunnet undgaa dette. Udtalelsen indeholdes i Kommissionsbetænkningen Side 84. Han tilføjer fremdeles, at den Tilstand, som disse Domme have fremkaldt, var saaledes, at, som han siger, „der er opstaaet og bestaar endnu et Virvar uden Lige.“ Han tilføjer endvidere i Betænkningen Side 83: „Senses nu til, at de Drivvaad eller Bundslæbevaad, som have været Gjenstand for de ovenanførte Domme, ganske bestemt, baade i Indretning og Brug, ere fuldkommen ens . . . er det at beklage, at Domstolene skulde komme til saa modsatte Resultater om Lovligheden af Vaadernes Brug, og det er lige saa beklageligt, at Netsbevidstheden hos den menige Mand maa svækkes eller helt gaa tilgrunde, naar han ser, at den ene Politiværgighed tager et Tilfælde som Overtrædelse, som den anden ikke anser sig for berettiget til at forhindre. Saaledes er Tilstanden.“ Skjøndt jeg maa beklage ikke altid at kunne være enig med Fisserikonfuldten, tror jeg dog, at han i disse Uttringer har fuldkommen Ret. Der er opstaaet et Virvar af den mest beklagelige Bestaffenhed. Forholdet er dette, at endel, jeg tør sige, de fleste Politimestre ikke fortolke Loven 9de Marts 1872 saaledes, at den forbyder Drivvaad; de anholde derfor ikke Fisserne, men lade dem rolig i Fred og uforstyrret udøve deres besværlige og ofte farefulde Gjerning med disse Vaad. Der gives derimod andre Politimestre, som ere af en anden Mening; de anholde Fisserne, saasnart de komme dem for nær med Drivvaadene, tage Vaadene fra dem, sætte Fisserne under Eiltaal, dømme dem i Bøde, og have jo ogsaa gjentagne Gange opnaaet ved de overordnede Netter at faae saadanne Domme stadfæstede, om end de overordnede Netter jo andre Gange ikke have villet adoptere den Anskuelse, at Loven 9de Marts 1872 forbyder Drivvaad. Der kan opfaastes det Spørgsmaal: Hvad er Aarsagen til, at Domstolene, saaledes som jeg har tilladt mig at dokumentere, og saaledes som jo Fisserikonfuldten paa det Bestemteste udtaler, have affagt hverandre modsigende Domme angaaende dette Spørgsmaal? Hvad er Aarsagen til, at Høiesteret efter engang at have affagt en Dom i en Sag angaaende Drivvaad, en Dom, som gik ud paa, at disse Drivvaad ikke kunde anses forbudte ved Lov 9de Marts 1872, senere har affagt en anden Dom, ved hvilken den har mulkeret en Drivvaadsfisser? Det er et Spørgsmaal, som jeg tror trænger til Besvarelse. Jeg tror at skulde det være Thing ikke at tilbageholde min Opfatelse af, hvad der er Grunden til denne Ulempe, og da navnlig Grunden til, at Domstolenes Afgjørelser ere faldne ud saaledes, som de ere faldne ud, altsaa saaledes, at de ere stridende mod hinanden, og jeg skal da strax